

Gods boodschap van vrede aan alle mensen

Horatius Bonar

“Dit is het woord, dat Hij gezonden heeft den kinderen Israëls, verkondigende vrede door Jezus Christus; Deze is een Heere van allen.”

Handelingen 10:36

Jaargang 6 nummer 7 – mei 2004

Eerder uitgegeven nummer van Jaargang 6

1. Nabij u is het Woord!	- S.C. von Kapff
2. De blijde boodschap	- Thomas Boston
3. De hoop van het geloof	- Andrew Murray
4. Blijdschap in Christus	- Octavius Winslow
5. Bent u een christen?	- J.C. Ryle
6. De zonde vergeven en vergeten	- H. Grattan Guinness

Bronvermelding

Oorspronkelijke titels: *Gods message of peace to man*

Uit: *The Christian Treasury, containing contributions from ministers and members of various evangelical denominations - 1873*

Uitgegeven door: Johnstone, Hunter & Co. – Edinburgh

Deze preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel

De originele engelse preek is te vinden op onze website: <http://www.tabernakel.nl>

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Achterwoord

Horatius Bonar behoorde tot de vriendenkring van de bekende Schotse dominee Robert Murray MacCheyne. MacCheyne was predikant in het noorden van het land, in Dundee, aan de oostkust. Bonar was herder en leraar in het zuidelijke grensplaatsje Kelso. Beider kudden waren ver van elkaar verwijderd, maar de liefde tot elkaar, geworteld in hun dierbare Heiland, overtrof de tussenliggende bergen en heuvelen.

Bonar werd op 19 december 1808, als zevende zoon van James Bonar en Marjorie Pyott, in Edinburgh geboren. Hij studeerde aan de universiteit in dezelfde stad. Tijdens zijn studententijd leerde hij MacCheyne kennen. Zij zaten aan de voeten van de bekende Thomas Chalmers, die hen niet alleen onderwees in de systematische godgeleerdheid, maar hen ook wees op de noodzakelijkheid van de bevindelijke Godskennis in hun zielen. Het was in een tijd dat Gods Geest krachtig werkte in veel studenten die zich voorbereidden tot de heilige dienst. Zowel Horatius als zijn broer Andrew kwamen in die tijd tot het ware geloof.

De Bonars behoorden tot een geslacht dat de kerk van Schotland vanaf de dagen der Reformatie heeft gediend. Hun voorvader John Bonar behoorde tot de zogenaamde 'Marrowmen', een twaalftal predikanten, waaronder de beide Erskines en Boston, die voor de zuivere genadeleer stredden.

In 1889 ontsliep Horatius Bonar, na een zeer arbeidzaam leven in dienst van zijn Meester. Zijn bazuin gaf geen onzeker geluid, niet in Kelso en ook niet in Edinburgh, waar hij de laatste jaren van zijn leven doorbracht. Zijn arbeidsveld bleef niet beperkt tot zijn geboorteland, maar was vanwege zijn vele geschriften wereldwijd. En als zodanig spreekt hij ook nu nog, nadat hij gestorven is.

Gods boodschap van vrede aan alle mensen

“Dit is het woord, dat Hij gezonden heeft den kinderen Israëls, verkondigende vrede door Jezus Christus; Deze is een Heere van allen.”

Handelingen 10:36

God is hier de Prediker. De boodschap, hoewel door een mens gesproken, komt van Zijn lippen. “Hoor, gij hemelen! En neem ter ore, gij aarde! Want de HEERE spreekt.”(Jes. 1:2). Vanaf het begin ging de boodschap in Zijn Naam en met Zijn autoriteit uit en op deze manier gaat zij nog uit tot de mensen. “Hun richtsnoer gaat uit over de ganse aarde, en hun redenen aan het einde der wereld” (Ps. 19:5). Niet de kerk, noch de priester, noch de predikant is de grote prediker, maar God Zelf! Dat wat waarheid is, komt van Zijn lippen die niet kunnen liegen.

Hij doet een beroep op ons als Eén, Die verwacht dat Zijn woorden worden geloofd, zeggende: “En indien Ik de waarheid zeg, waarom gelooft gij Mij niet?” (Joh. 8:46). Hij predikt als Machthebbende en de uitkomsten van Zijn prediking zijn eeuwig; hetzij leven ten leven, hetzij dood ten dode (2 Kor. 2:16). Geen van Zijn woorden valt op de aarde (1 Sam. 3:19). “De stem des HEEREN is met kracht, de stem des HEEREN is met heerlijkheid” (Ps. 29:4).

Die stem is onweerstaanbaar. Op één moment, tijdens het Pinksterfeest, vielen er drieduizend voor deze stem en sindsdien zijn er miljoenen meer voor gevallen. En nog is de uitwerking van deze stem niet beëindigd. Nog steeds vallen er mensen voor en erkennen zij de Almacht van Zijn stem. De prediking van God is altijd zuivere prediking. Hij spreekt nooit tevergeefs. Geen zwak woord komt van Zijn lippen. Alles wat Hij zegt, heeft zeggingskracht voor degenen die het horen. Mensen kunnen dit weliswaar lichtvaardig afdoen door te kiezen voor andere woorden of andere sprekers, maar uiteindelijk zal God Zichzelf doen horen.

Hij predikt door Zijn Woord, door de werken van Zijn handen, door Zijn Goddelijke voorzienigheid, door Zijn dienaren, door Zijn barmhartigheden en door Zijn oordelen. Op veel manieren en door veel werkzaamheden. Dit alles sluit nauwkeurig op elkaar aan, zodat Zijn bedoeling meegedeeld en bekrachtigd wordt. Ja, God is de grote Prediker, onzichtbaar en onhoorbaar, achter het voorhangsel, hoewel niet ver van een ieder van ons af.

Laat ons naar Hem luisteren; laat ons horen en onze zielen zullen leven. Zijn woorden zijn leven; en Zijn stem verscheurt onze duisternis. “De opening Uwer woorden geeft licht” (Ps. 119:130); “want het licht woont bij Hem” (Dan. 2:22). God spreekt tot de mensen, tot degenen die veraf en tot degenen die dichtbij zijn, tot Joden en heidenen, tot de grootste van de zondaren. Hij spreekt zo dat een ieder tot wie Zijn Woord komt, het voelt: ‘Hij bedoelt mij, Hij spreekt tot mij’. Van Hem komt de meest persoonlijke prediking. “Gij zijt die man”, is eigenlijk de slotsom van iedere zin.

Hij staat voor de zondaar en spreekt van aangezicht tot aangezicht met hem, gelijk Jezus deed toen Hij tot de vrouw zei, “Zo veroordeel Ik u ook niet; ga heen, en zondig niet meer” (Joh. 8:11). Het is dit persoonlijk beroep op elk adamskind, dat zo duidelijk naar voren komt in de woorden van de apostel: “Zo zijn wij dan gezanten van Christus’

wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus' wege: laat u met God verzoenen" (2 Kor. 5:20). God zoekt eerlijk en oprecht de persoonlijke verzoening met de zondaar. Zonder deze verzoening kan Hij niet tevreden zijn. Als de zondaar onverzoend blijft, is dat niet omdat God geen vriendschap met hem wilde, maar omdat hij die vriendschap niet wilde!

God predikt vrede. Van Zijn lippen komen geen boze verwijten. Hij is te groot en te liefhebbend om te verwijten. Zijn doel is niet om af te stoten, maar om te winnen; niet om de breuk te verwijderen, maar om deze te genezen; niet om de afstand tussen hemel en aarde, die de zonde immers heeft veroorzaakt groter te maken, maar om die teniet te doen. Hij komt niet in boosheid neer. Grimmigheid is er bij Hem niet. Zijn stem is niet de stem van wraak, maar van genade. Hij wil de twist, die de zondaar door zijn ongehoorzaamheid en ongeloof heeft veroorzaakt, teniet doen. Zijn woorden zijn liefde, want Hij zoekt onze dood niet, maar ons leven. 'Ik heb geen lust in uw dood', is Zijn persoonlijke boodschap aan elke zondaar en 'Waarom zoudt gij sterven?' is Zijn persoonlijk appèl. Met Zijn directe en genadige vermaning: "Komt dan, en laat ons samen rechten" (Jes. 1:18), legt Hij persoonlijk de hand op de zondaar, alsof Hij hem niet meer wil laten gaan.

Hij predikt vrede in Jezus Christus. De vrede is door Christus, want "Hij heeft vrede gemaakt door het bloed Zijns kruises". De vrede wordt gepredikt door Christus, zoals het is geschreven: "God... heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon" (Hebr. 1:1). Christus is zowel de Les als de Leraar. Hij predikt vrede en is het Zelf. Zoals Hij deed toen hij op aarde was, zo doet Hij nog steeds in de hemel der hemelen. Dezelfde "aangename woorden, die uit Zijn mond voortkwamen" (Luk. 4:22) of woorden van genade, die Hij sprak in de synagoge van Nazareth, spreekt Hij nog steeds: "...die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen" (Joh. 6:37).

Het woord 'prediking' betekent hier terecht 'evangeliseren' of 'het bekend maken van de goede boodschap van vrede'. Want vrede met God is zowel de kern alsook het doel van het Evangelie. Het goede nieuws is de verzoening: 'God, Die in Christus de wereld met Zichzelf verzoende, hun zonden hun niet toerekenende' (2 Kor. 5:19). Het goede nieuws van vriendschap met Hemzelf door het bloed van dat eeuwige verbond. God, als de God van vrede, komt tot ons met de boodschap van vrede en biedt ons dat Evangelie aan. Door dit Evangelie te geloven worden wij dicht bij God gebracht en bevrijd van de natuurlijke vervreemding en vijandschap.

De Heilige Geest verlost ons door Zijn machtige kracht van duisternis en afstand, van verschrikking en slavernij. Hierbij toont Hij ons de vergeving en de liefde van deze goede Boodschap. "Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus" (Efeze 2:13). De liefde ontwapent de haat en door de almacht van de liefde wordt het menselijk hart overwonnen. '*Horende*, geloven wij' (Rom.10:14ev.); '*gelovende*, worden wij gerechtvaardigd; en *gerechtvaardigd*, hebben wij vrede bij God door onzen Heere Jezus Christus' (Rom.5:1).

Hier is veel stof om over te mediteren. Vooral als het gaat over de toestand en de behoeften van de menselijke ziel en wat God heeft voorbereid voor een behoeftige zondaar. Als de God van alle genade en van vrede, heeft Hij aan ons gedacht, in onze lage staat. Hij betreurde het, dat wij onszelf van Hem hebben vervreemd en heeft bevrijding aangebracht.

1. De vrede is nodig

De rechte staat van de ziel tot God is die van vrede, van Zijn vriendschap en gunst. De behoefte hiernaar komt voort uit het bewustzijn, dat God een mishagen aan ons heeft en dat Hij daarvoor een goede reden heeft. Dit komt vanuit het gevoel dat God onze vijand is en dat wij door onze ongehoorzaamheid het er zelf naar hebben gemaakt.

God is dan voor ons een strenge Man en Wetgever, Die blijft bij Zijn eis van onze gehoorzaamheid en onderdanigheid op straffe van Zijn toorn en onze toekomstige rampzaligheid. Vrede herstelt het vertrouwen van de ziel en bevrijdt haar van wantrouwen en twijfels. Deze verduisteren de ziel immers en daardoor zien zij God als de god van Moloch of Baäl.

Als de ziel in haar rechte toestand en relatie met God is teruggeplaatst, wordt de vrede verkregen, die men zo nodig heeft. God is dan niet meer een voorwerp van verschrikking en wantrouwen, maar wordt een waar middelpunt en een aantrekkingskracht voor onze harten. De vrede ontstaat door gerechtelijke verzoening. Door het rechtvaardig verzoenen van de breuk die door de zonde is geslagen. Door de rechtmatige verwijdering van hinderpalen, die tussen ons en God instonden.

Deze vrede volgt niet gewoonweg op onze erkenning van Gods genadige karakter, maar op het oordeel van de Rechter op Zijn heilige rechterstoel: 'Ga in vrede'. Vrede wordt verkregen door herstel van het geweten, door het verwijderen van alles wat een kwaad of een schuldig geweten veroorzaakte. Vrede is het resultaat van een nieuwe verhouding tot God; namelijk van vergeving en van het wegnemen van de schuld die onze omgang met God bedierf. De schuld die, zolang ze bestond, het onmogelijk maakte om tot God te naderen en zich te verheugen in Zijn nabijheid.

Deze vrede, deze verzoening, dit herstel van de verbroken vriendschap heeft een mens nodig. Het leven is geen leven zonder deze vrede. Een verontruste ziel is gelijk een schip op een stormachtige zee, waarop de wind en de golven beuken. Er is onrust en onvrede, zolang God afwezig of op afstand is. Zolang Hij wordt verondersteld een vijand te zijn of zolang als Hij niet bekend is als een vriend, moet er onrust en onvrede zijn. De hemel mag dan helder zijn, maar als Gods Licht niet schijnt, wat betekent de zon dan voor ons? Wij mogen dan voorspoedige dagen hebben, welvaart in overvloed en plezier zonder beperkingen, vrolijkheid en vermakelijkheden, maar wat zal dit alles ons doen zonder de bewuste vriendschap van Hem, Die ons maakte, in Wie wij leven en bewegen en zijn?

Als God afwezig is, maakt het niet uit wie er wel aanwezig zijn; de ziel blijft donker en leeg en woest. Maar als God aanwezig is, maakt het niet uit, wie er afwezig zijn: de ziel is dan vol en rustig. Ja, werkelijk, de mens heeft vrede met God nodig. Zonder deze vrede is zijn ziel niet meer dan een geruïneerde tempel, waarvan het altaar is omvergeworpen en het vuur uitgeblust. De ziel is dan een trieste spelonk, vol met boosaardige beesten en onreine geesten, en zijn toestand ondragelijk door alle gezichten en geluiden van verschrikking.

Als deze vrede zo nodig is in deze tijd, hoeveel te meer voor de eeuwigheid! Als Gods verschrikkingen dit korte leven al zo droevig en afschuwelijk kunnen maken, hoe zullen zij in de eeuwigheid, die aanstaande is, dan wel niet zijn. Wij mogen dan de leegheid van de ziel hier op aarde vullen met wereldse zaken en ijdelheid, de eeuwigheid zal deze ontzettende leegheid echter terug laten keren. We kunnen ons hier staande houden

zonder ons te bekommeren om een aanwezige God, maar wat zal de oneindige eeuwigheid zijn zonder Hem? Het mag nu gemakkelijk lijken, in onmin te leven met God, maar eeuwige strijd, eeuwig misnoegen zonder enig uithoudingsvermogen en zonder enige lijdzaamheid, zal verschrikkelijk zijn.

De mens heeft vrede nodig met God! Wij komen naar hem toe midden in zijn ijdele leven en zeggen hem: O, mens, u moet vrede krijgen met God; zo'n vrede die uw eigen geweten zal tevreden stellen; een vrede die de stormen van het leven kan weerstaan, één die de tijden kan weerstaan. Een rechtmatige vrede. Een vrede, die God zal erkennen. Een vrede die zolang zal duren als de ziel leeft. Een zekere en standvastige vrede. Een vrije vrede – zonder geld en prijs – want u kunt deze niet verdienen noch kopen.

De wereld heeft deze vrede nodig. De landen hebben deze vrede nodig. Overal, zowel in het binnenste van mensen als in de wereld om hen heen, is beroering en onrust. De wortel van deze onrust is enerzijds het gevoel van onvergeven schuld en anderzijds de angst voor het goddelijke misnoegen. Van de vele behoeften van een mens is deze de eerste en de grootste, hoewel hij er niet aan denkt. En daarom, hoe weinig horen wij te midden van de vele angstige vragen en kwellende gedachten, die vermoede en ongeruste mensen pijnigen, de schreeuw: 'Wie zal mij vrede met God geven?' Wij horen vaak: 'Wie zal mij rijk maken? Wie zal mij vermaak geven? Wie zal mijn beker met aardse blijheid vullen? Wie zal mij iets goeds laten zien?' Maar niemand zegt: 'Waar is God, mijn Maker?' Niemand vraagt naar vrede met God.

2. De vrede gesloten

Het vrede sluiten moet van God komen, niet van de mens. De mens heeft geen recht om vrede te sluiten. Hij kan haar niet tot stand brengen. Hij wenst het niet. Hij gaf de voorkeur aan vervreemding en afstand: God was niet steeds in al zijn gedachten. Het diepe kwaad in zijn hart openbaarde zich vooral in vijandschap en haat. De mens maakte geen toenaderingen tot God, maar vluchtte van Hem weg. Hij wenste de kennis van Zijn wegen niet. Hij gaf de voorkeur aan de vriendschap van de wereld boven de vriendschap met God. Hij besloot om het gevaar van eeuwig zonder God te zijn te riskeren in plaats van Zijn gezelschap te zoeken. Het gezelschap van Een in Wie zijn hart geen lust had en Die volgens hem geen enkele bekoring bezat, hoewel Hij voor de engelen de oneindige, beminnelijke en liefhebbende God was.

God wachtte niet, totdat de mens toenaderingen tot Hem maakte, want Hij had in dat geval voor altijd kunnen wachten. Hij vertraagde Zijn vredessluitingen niet, totdat de mens vrede zou wensen en een boodschapper zou zenden, die daarom vroeg. Hij naderde tot de mens. Hij zocht het verlorene op. Hij achtervolgde de vluchtende. Hij besloot in Zijn liefde de opstandeling terug te winnen, ondanks al zijn weerstand. "Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad" (1 Joh. 4:10).

De vredessluiting was de vrucht van liefde. In liefde zocht God het vernieuwen van de verbroken vriendschap als een dierbare zaak van Zijn hart, wat dit dan ook mocht zijn voor de mens. In liefde gaf Hij Zijn eeuwig verbond en Hij maakte dat verbond werkelijkheid in het zenden van Zijn geliefde Zoon. In liefde legde Hij op die Zoon onze ongerechtigheden, maakte Hem de Plaatsvervanger. Alles wat op de zondaar zou zijn gevallen, viel op Hem, Die Zelf onze zonden zou dragen in Zijn lichaam aan het Kruis. In liefde behaagde het Hem Zijn Zoon te verbrijzelen, en legde op Hem de straf

voor onze vrede, opdat wij door Zijn striemen mochten worden genezen (Jes. 53: 5,10). In liefde spaarde Hij Zijn Zoon niet, maar Hij leverde Hem over, en gaf zo Zijn ziel als een offer voor de zonde. “Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe” (Joh. 3: 16).

In liefde kwam Gods Zoon naar deze aarde om vrede te maken door voor ons de wet te voldoen en voor ons de toorn te dragen. In liefde begon Hij, voerde Hij uit en voleindigde Hij het werk. “Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld” (Jes. 53:5). ‘Hij sloot de overtreding, en verzegelde de zonden, en bracht eeuwige gerechtigheid aan’ (Dan. 9:24). Het verzoenend werk is volbracht. De vrede is aangebracht. Alle dingen zijn gereed. De hemel is tevreden. De wet maakt geen bezwaar meer. De rechtvaardigheid protesteert niet meer. Het rantsoen is betaald. Er is nu rechtvaardige verzoening voor de onrechtvaardigen en de goddelozen. “Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken”. (1 Tim. 1:15).

In liefde vermaakt Hij aan ons de gehele waarde van Zijn plaatsvervangend leven, zodat Zijn gerechtigheid onze gerechtigheid wordt. In liefde rekent Hij ons de gehele waarde van Zijn plaatsvervangende en verzoenende dood toe, zodat wij door die dood het leven mogen hebben. “Want gelijk door de ongehoorzaamheid van dien enen mens velen tot zondaars gesteld zijn geworden, alzo zullen ook door de gehoorzaamheid van Enen velen tot rechtvaardigen gesteld worden.” (Rom. 5:19). “Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen” (1 Petr. 3:18). ‘Hij heeft vrede gemaakt door het bloed Zijns kruises’ (Kol.1:20) en “nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus” (Efeze 2:13).

Het grote Dankoffer is tot het altaar gebracht, daar neergelegd en aan God getoond en door Hem aangenomen. “Het is een vuuroffer, tot een liefelijken reuk den HEERE” (Lev. 3:5). Er kan geen tweede dankoffer zijn, want het Eerste is volkomen. Niets kan eraan worden toegevoegd, noch er van worden afgedaan. Het is volmaakt. Het is genoegzaam. Het is ter verzoening. Alles wat de verzoening mag hebben verhinderd en dus de vrede voorkomen, is uit de weg geruimd.

Zie het Dankoffer! God Zelf heeft ervoor gezorgd. Het is genoeg; het is gepast; het is vrij! O, vreemdeling, nader tot God en wordt verzoend. O, verloren zoon¹, keer terug uit het verre land en ontvang de omhelzing van de Vader. U hoeft geen vrede te maken, noch te werken voor de vrede, noch de vrede te kopen. Alles is gereed. Dat Kruis openbaart het Dankoffer, het enige Dankoffer, dat vanwege de goede reuk ervan steeds voor Hem opstijgt. God wil u in Zijn gunst aannemen. Nee, Hij sméékt u te worden verzoend. Hij predikt tot u vrede door Jezus Christus en in het preken van vrede, preekt Hij Zijn eigen vrije liefde. Hij predikt de vergeving van zonden door de grote Verzoener.

¹ Er staat hier alleen het woord ‘prodigal’, dat verkwister betekent, echter hier wordt de verloren zoon aangehaald.

3. De vrede gepredikt

God maakte niet alleen de vrede mogelijk door Zijn Zoon als de Vredesluis, maar Hij biedt de vrede ook aan. De vrede, die zo aan het Kruis werd verworven, pakte Hij niet in en verborg die niet in een doek. Deze was te kostbaar om te verbergen. Het was noodzakelijk om die te brengen tot hen die het nodig hadden. Hij verzag in boodschappers om daarmee uit te gaan en haar met zeer dringende noodzaak aan iedereen te verkondigen. Aan het hoofd van dit alles stond Christus Zelf, Hij ging voorop. Hij was de Prediker van de vrede, die Hij zelf had verworven. Na Hem werd een ontelbare schare door Hemzelf uitgezonden om de grote Vredesluis bekend te maken en dat grote werk van zaligmaken.

Tot aan alle einden van de aarde zwierven de boodschappers van God uit met vrede op hun lippen, met de gift van vrede in hun handen, en met het licht van vrede op hun gezichten.

Vrede aan een verstoorde en onrustige wereld.

Vrede als de vrije gave van God.

Vrede als het gevolg van het grote heilige werk, dat op Golgotha werd verricht door de Zoon van God.

Vrede om onmiddellijk door allen te worden ontvangen tot wie dit goede nieuws kwam, zowel Jood als heiden, zonder te wachten of te werken of voorbereidingen te treffen.

Vrede om door mensen te worden ontvangen. Niet omdat zij die hadden verdiend, maar eenvoudig omdat zij vrede nodig hadden.

Vrede, die in zichzelf de hemel bevat, omdat dit uitgedrukt wordt in de vrije liefde van God aan de zondaar.

Vrede was het hemelse juweel, dat elke boodschapper met zich meedroeg om daarmee Gods vrije gave te prediken, aan ieder mens van welk land dan ook, in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, de God van Vrede.

Als de ‘gezanten van vrede’, zo werden deze boodschappers al in vroeger eeuwen door de Prins van vrede uitgezonden. In de opeenvolgende eeuwen is hun zending keer op keer in andere handen overgegaan, maar nog steeds is het dezelfde zending en dezelfde vrede. Zij die de vrede ontvingen, namen op hun beurt de boodschap over en gaven haar door aan anderen. Zij gaat nog steeds over de hele wereld en dit zal doorgaan totdat de Heere komt.

De predikers van die vrede spreken niet in de naam van een kerk of een priesterschap, maar in de naam van de Levende God, en als mensen die zelf in het bezit zijn gekomen van de vrede, die zij anderen laten zien en aanbevelen. Hun autoriteit is de autoriteit van de waarheid, die zij verkondigen. En de autoriteit van die waarheid, is de autoriteit van Hem, Die de God is van waarheid en vrede. De kerkelijke autoriteit of sacramentele genade voegen aan de waarheid of aan die vrede niets toe. Het ontbreken daarvan doet niets af van die waarheid en vrede. De vrede zelf is de kern van de zaak waar het om gaat. En precies dat punt blijft voortdurend hetzelfde. Door wie het dan ook mag worden uitgesproken. Want het is een getrouw woord, betreffende Hem, Die stierf, werd begraven en opstond naar de Schriften (zie 1 Kor. 15:1-4).

Niets kan men aan deze feiten toedoen, of afdoen. In die feiten ligt de vrede opgesloten en omgeven. Zodat hij, die ze ontvangt, de vrede ontvangt, die ze bevat. De apostolische boodschap was: “Zo zij u dan bekend, mannen broeders, dat door Dezen u vergeving der zonden verkondigd wordt; En dat van alles, waarvan gij niet kondet gerechtvaardigd

worden door de wet van Mozes, door Dezen een iegelijk, die gelooft, gerechtvaardigd wordt” (Hand. 13: 38,39). De boodschapper spreekt niet als een eigenmachtig heerser over Gods erfenis; hij stelt die niet groter voor dan ze in zichzelf al is. Hij is als een heraut, een verkondiger van de Waarheid. En wanneer hij geloofd wordt, niet op zijn autoriteit maar op de autoriteit van God, dan wordt de ziel gered die deze Waarheid gelooft. ‘Want het geloof is door het gehoor, en het gehoor door het Woord van God’ (Rom. 10:17). “Opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid der mensen, maar in de kracht Gods” (1 Kor. 2: 5). “Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken” (1 Tim. 1:15).

*“Hoe liefelijk zijn op de bergen
de voeten desgenen, die het goede boodschapt,
die den vrede doet horen;
desgenen, die goede boodschap brengt van het goede,
die heil doet horen;
desgenen, die tot Sion zegt:
Uw God is Koning!” (Jes. 52:7)*

Indien de boodschapper wordt gevraagd naar zijn gezag om de goede tijdingen van vrede met God bekend te maken, luidt zijn antwoord: “Ik heb geloofd, daarom sprak ik” (Ps. 116:10). En indien hem wordt gevraagd waarom hij zich deze woorden van de psalmist toe-eigent, dan antwoordt hij, zoals de apostel deed: “Zo geloven wij ook, daarom spreken wij ook” (2 Kor. 4:13). “Hoor, en uw ziel zal leven” (Jes. 55:3), is het beroep dat de boodschapper doet op degenen, die hij ontmoet. Zij die horen zullen leven. Zij die niet horen, zullen vergaan.

Hij verwijst naar de verhoogde Drager van de zonden (Joh. 3:14). Hij smeekt de zieken om omhoog te zien en te worden genezen. Hij wijst naar de open Fontein en zegt: ‘Ga, was uzelf’. Hij wijst op het Kruis als de ontmoetingsplaats tussen de zondaar en God en zegt: ‘Zit neder, onder deze schaduw bent u veilig. Spartel niet tegen, wacht niet, werk niet. Zeg niet: laat me eerst een beetje van mijn (zonden)last kwijt zijn. Zit hier onmiddellijk neder in al uw onwaardigheid en kwaad’.

Het is Christus, Die zalig maakt. Laat Hem u redden. Laat Hem uw (zonden)pak verwijderen; Laat Hem uw geweten zuiveren; Laat Hem uw ketenen verbreken. Hij wenst dit te doen en Hij doet het voor al degenen, die Hij bij het Kruis ontmoet. “Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt!” (Joh. 1:29).

4. De vrede ontvangen

De vrede is tot velen gezonden, maar niet allen hebben de vrede ontvangen. “...de boden des vredes wenen bitterlijk” (Jes. 33:7), zeggende “wie heeft onze prediking geloofd?” (Jes. 53:1). “Het Licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft hetzelfde niet begrepen” (Joh. 1:5). De vrede heeft overal toegang gezocht en nog schijnt het alsof deze nergens wordt toegelaten.

Het is de Heilige Geest alleen, die de vrede kan tonen en inleiden in de ziel. Hij, Die Christus verheerlijkt, bedient de vrede van Christus. Alles in het ontvangen van vrede komt van de Heilige Geest, als de Openbaarder van Christus en de Overtuiger van zonde.

En Hij is niet onwillig om Zijn werk te doen. De gewilligheid van de Geest om vrede aan de zondaar te tonen is veel groter dan de gewilligheid van de zondaar om het getoond te krijgen.

Niemand op de aarde zal ooit kunnen zeggen: ‘Ik was bereid om de vrede te ontvangen, maar de Heilige Geest weigerde mij Christus te tonen; ik wilde de vrede hebben, maar De Geest wilde haar mij niet geven’. Nooit is er een gewillige zondaar en een onwillige Geest geweest, noch zal er zoiets als een komende zondaar en een afwijzende Christus zijn. Ook zal er niet iets dergelijks zijn als een roepende zondaar en een God, Die niet luistert, noch iets als een kloppende zondaar en een ongeopende deur.

Wij laten de vrede binnenkomen, als we het Evangelie geloven en dat Evangelie doet dagelijks een appèl op ons geloof. “Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden”.

De ontvangst van de vrede is geen harde of vermoeiende bezigheid. Het is niet zo dat het ontvangen van die vrede de krachten van ziel en lichaam verbruikt. Het vernieuwen van de verbroken relatie tussen God en ons is niet iets dat van menselijke inspanning afhangt. Het is als het glore van het licht door een tralievenster. Het is als de opluchting van een veroordeelde gevangene, wanneer de boodschapper de geschreven pardonbrief, verzegeld met het koninklijke zegel, brengt en die in zijn hand geeft.

De ontvangst van het Evangelie is niet een werk, dat moet worden gedaan. Zo is ook de ontvangst van de vrede niet een arbeid, die moet worden verricht. Want God heeft ons zo’n Evangelie gegeven, dat de vrede die het bevat, niet door werken ons deel zal worden, maar door op te houden met werken.

Het is de eenvoudigheid van deze ontvangst, die juist de moeilijkheid teweegbrengt in de gedachten van een zondaar. Hij wil niet geloven dat zo’n grote zegen als vrede met God direct kan worden gevonden, zo gemakkelijk, zo vrij en zo onmiddellijk. Hij zwoegt maar aan en blijft aanhoudend bidden in de hoop dat vrede als vrucht, of resultaat, of als beloning zal komen voor deze oefeningen.

Maar tevergeefs. Gods Evangelie is te eenvoudig om daar enige inmenging van menselijk werk in toe te staan. Want God is daarin de Gever en de mens eenvoudig de ontvanger. De ontvanger van hetgeen reeds is voorbereid en voltooid voor zijn onmiddellijke ontvangst. Niet als een werkende, gever of wachtende, maar louter als een ontvanger komt men in het bezit en verheuging van de vrede. Zoals een bak het water ontvangt vanaf de berg, zo ontvangt de ziel de vrede van God. Zoals de lucht de geur opneemt, die daarin wordt geademd door het openen van de bloemen in de ochtend, zo ademt de ziel de hemelse vrede in. Hoe meer pogingen door de mens worden ondernomen om iets te verdienen, hoe minder vrede hij zal ondervinden. Onze werkzaamheden verhinderen juist het binnenstromen van een gezegende bedaardheid, die er in de ziel komt als het Evangelie geloofd wordt.

Het eenvoudige gezicht op de Vredemaker en Zijn goddelijk vredemakend werk is alles dat nodig is voor het genezen van de wonden van de menselijke geest, die zijn toegebracht door de lange vervreemding van God. De Vredemaker sprak: “Ik zal u rust geven”. Daarvan sprak Zijn vredemakend werk ook aan het kruis en het spreekt daar nog steeds van. “En het werk der gerechtigheid zal vrede zijn; en de werking der gerechtigheid zal zijn gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid” (Jes. 32:17).

Zie op de Vredevorst en word zalig! Zie op het volbrachte vredeswerk, dat achttienhonderd jaar geleden is verricht. Alleen op die wijze zal de vrede met God in uw ziel vloeien. Het verkrijgen van deze vrede vereist geen geld, geen prijs, geen goud, geen zilver, geen tranen, geen zwoegen en boetedoening. Het heeft slechts het ziende oog en de ontvangende hand nodig.

5. De vrede verworpen

Er is ook zo iets als geweigerde vrede. Het is openbaar, het is algemeen. De mens weigert om met God te worden verzoend. De vrede wordt door hem gezien als iets wat hij niet nodig heeft, of wat hij haat. Vriendschap met God is iets waar hij geheel onverschillig voor is. Nee, hij wil liever zonder die vriendschap zijn. De enige reden waarom hij deze toch zoekt, is omdat hij gelooft dat zijn eeuwige toestand zonder die vriendschap, donker en verschrikkelijk zal zijn. Liever dan verloren te gaan, accepteert hij de vriendschap met God.

Maar ook wanneer zo ogenschijnlijk de vrede met Hem wordt gezocht, verwerpt hij de voorwaarden die bij deze vrede horen. Hij wenst zijn eigen voorwaarden te stellen aan God. Voorwaarden, die enige verdienste van zichzelf inhouden, die enige waarde toeschrijft aan zijn eigen leven. Hij wil niet bij het schandelijke idee van zijn totaal kwade en hulpeloze staat bepaald worden. In het verwerpen van Gods voorwaarden verwerpt hij de vrede, omdat hij de vrede niet wil verkrijgen volgens Gods wijze van redden. Men verwerpt in het algemeen zowel de vréde als de wíjze waarop men die kan verkrijgen.

Velen zoeken de vrede, maar verwerpen de weg er naar toe. Veel anderen (vreemd om te zeggen) schijnen wel de weg te accepteren, maar verwerpen alsnog de vrede door te zeggen dat deze niet voor hén is. Tenminste, niet voor hen zoals ze zijn.

De mensen van de wereld, de liefhebbers van het genot van de wereld, de knechten van de zonde en wellusten, weigeren beide de vrede én de weg ernaartoe. Zij willen met beide niets van doen hebben. “Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust”, is wat zij tot God zeggen. In plaats van dichter tot God te naderen of vertrouwelijker met Hem te handelen, zouden zij graag verder weg gaan en Hem vergeten, en nooit meer van Hem willen horen. Zij hebben God uit hun harten geworpen en zouden Hem graag uit de wereld werpen. Om Zijn liefde geven zij niets. Zijn gunst en Zijn toorn verachten zij allebei even sterk. Zij wensen zonder God te zijn.

Er zijn echter zoekers naar God, die andere en meer serieuze gedachten hebben. Zij willen Zijn vrede wel verkrijgen, maar Zijn voorwaarden lijken hun onredelijk en ongepast.

De rijke jongeling in de Evangeliën wilde het eeuwige leven, maar hij vond de voorwaarden van Christus (te) streng.

Luther zocht vrede met God toen hij vastte in zijn kloostercel en toen hij de heilige Pilatustrap in Rome op zijn blote knieën beklom. Echter de lichaamsspijn en zijn vermoeide lichaam konden geen vrede kopen noch brengen. God wilde hem in geen geval langs menselijke weg de vrede schenken.

De vrede moet van het Kruis komen of geheel niet. Nee, zelfs de mens die zo ernstig de vrede zocht, kon haar niet verkrijgen, vóórdat hij leerde Christus éérst te zoeken en toen kwam de vrede. Christus en de vrede worden samen gevonden. Geen vrede zonder

Christus, noch Christus zonder vrede. Beiden zijn onscheidbaar. “Die den Zoon heeft, die heeft het leven” (1 Joh. 5:12), zegt de apostel. Zo mogen wij zeggen : ‘Hij die de Zoon heeft, heeft vrede, maar hij die de Zoon niet heeft, heeft noch het leven noch de vrede’. ‘Hij, die gelooft, dat Jezus is de Christus, is uit God geboren’, zegt dezelfde apostel (1 Joh. 5:1). Zo mogen wij zeggen: ‘Hij die geloofd dat Jezus is de Christus, heeft vrede bij God’. “Deze dingen zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zone Gods; en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam” (Joh. 20:31).

Zo mogen wij in bewoordingen met gelijke strekking eraan toevoegen: ‘Zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij vrede gegeven, namelijk die in Zijn Naam geloven’ (Joh.1:12). De Naam van Degene, met Wie wij te doen hebben is de ‘God van Vrede’. En Hem als zodanig te erkennen, geeft ons vrede met Hem, en wij gaan in Zijn rust in. De kennis van de God van vrede is vrede.

Het meest merkwaardig is het gedrag van degenen die de voorwaarden accepteren, maar de vrede ver van zich houden. De vrede zou voor hen niet geschikt zijn, of zij denken zelf voor de vrede niet geschikt te zijn. Zij vertellen u dat zij de weg zien, en dat zij die ook als Gods weg zien. Daarnaast, dat zij het ook als de enige weg zien en dat zij geen andere weg wensen en deze gewillig aanvaarden. Maar zij voelen geen vrijmoedigheid in het daadwerkelijk aanvaarden van de vrede! Terwijl God heeft gezegd, dat hÍj die de weg aanneemt, de vrede verkrijgt. Zij zeggen echter: ‘Ik aanvaard de weg, maar ik verkrijg de vrede niet.’ En dan geven zij God (en met name Zijn soevereiniteit) de schuld van deze scheiding tussen het bezit van de vrede en de kennis van de weg. Of ze geven de Geest de schuld en Zijn ongewilligheid om in hen te werken!

Het is moeilijk dergelijke mensen te overtuigen. Bovendien is het ook moeilijk om te verwachten dat ze werkelijk opgewekt zullen worden onder het Evangelie, zoals de God van vrede ons aanbiedt. Wanneer het goede nieuws niet van zichzelf een boodschap van vrede zou zijn; wanneer alleen maar het goede nieuws zou zijn dat er iets door ons gedaan moet worden om die vrede te verkrijgen, dán zouden de hierboven genoemde mensen nog te begrijpen zijn. Immers, dan zouden wij altijd moeten bedenken, dat wij niet precies hadden gedaan, wat het goede nieuws ons beval te doen voor de vrede, of dat we het niet op de juiste wijze hadden verricht.

Maar wanneer het goede nieuws in zichzelf de vrede bevat. Wanneer het aankondigt dat er niets hoeft te worden gedaan of door ons te worden gevoeld om de vrede te verkrijgen. Wanneer het verkondigt dat er onafhankelijk van ons iets door een Ander is verricht, wat eens en voor altijd is geschied, en wat dus nooit hoeft te worden herhaald, dán is het onbegrijpelijk, dat zo’n scheiding als hierboven genoemd werd, kan worden verzonnen. Hoe kan een mens zeggen: Ik neem God aan op Zijn Woord en ik ben gewillig om Zijn vrede op Zijn eigen voorwaarden te verkrijgen, en toch nog zonder vrede zijn? Er is hier een werkelijk totaal onbegrijpelijke scheiding aangebracht tussen zaken die God heeft samengevoegd.

Het is een feit dat het werk van vrede werd volbracht aan het Kruis door de bloedstorting van de Zoon van God, het Enige offer voor de zonde. Het is ook een feit dat God uitdrukkelijk de goede tijdingen van het schenken van deze vrede tot ons zond. Hij heeft verder ook verklaard, dat Hij vrede wil maken met iedereen die Zijn getuigenis aangaande deze vredesluiting gelooft. Vreemd is het dan dat mensen toch kunnen

blijven volhouden: 'Ik geloof in de Vredemaker en de weg der zaligheid, maar volgens mij heb ik op die vrede geen recht. Hoewel ik geheel Gods getuigenis aangaande die grote zaligheid geloof, durf ik niet te zeggen, dat ik vrede met God heb'.

Voor deze weigering om de vrede te accepteren die God als een onmiddellijke vrucht op het geloven van het Evangelie heeft toegezegd, kunnen echt geen toereikende verontschuldigen worden aangevoerd. Dit toe te schrijven aan de onmogelijkheid van de mens, is eigenlijk veronderstellen dat God daar geen rekening mee hield toen Hij het Evangelie uitzond. En weigeren deze vrede te aanvaarden met een beroep op de goddelijke soevereiniteit, is als het beweren dat er een tegenstelling bestaat tussen de soevereiniteit en de genade van God, tussen het doel en de belofte van God.

Nu is het niet zo, dat deze bekommerde zielen echt wensen te scheiden wat God heeft samengevoegd. Maar zij veronderstellen dat er in henzelf nog iets ontbreekt. En zolang er in dat tekort niet is voorzien, hebben zij ook niet de vrijmoedigheid om aan te nemen dat God vrede met hen heeft gemaakt of dat zij met Hem zijn verzoend. Bij hen is de vergeving zo geheel een zaak van gevoel. Zij plaatsen het getuigenis van God terzijde, totdat zij dit in hun eigen gevoel of geweten bevestigd vinden. Gods getuigenis en belofte is: 'Hij die gelooft is gerechtvaardigd'. Deze verwarde zielen zeggen: 'Wij geloven, maar wij weten niet of we zijn gerechtvaardigd en kunnen ook niet hopen dit zeker te weten, totdat wij de uitwerkingen van de rechtvaardiging gevoelen'.

Nu, dit maakt zowel het getuigenis als de belofte nietig. Bovendien wordt daarmee de kennis van onze vergeving niet afhankelijk van het Woord van God, maar van onze eigen gevoelens. 'Hij die gelooft heeft het eeuwige Leven, en komt niet in de verdoemenis', is de verkondiging van God, Die niet liegen kan. En wanneer de ziel die bevrijding zoekt van de veroordeling, deze verkondiging in alle opzichten als waar aanneemt, behoort deze zich ervan bewust te zijn, dat hij deelgenoot is geworden van deze 'vrijspraak van verdoemenis', die God zo duidelijk toont aan ieder die Hem op Zijn Woord aanneemt, ondanks alle ongevoeligheid of een kwaad geweten in hem.

Als onze wil en het gevoel een reden zijn voor het niet geloven dat we gerechtvaardigd zijn, plaatsen we het menselijk gevoel op hetzelfde niveau als het Goddelijk getuigenis. En daarmee bevestigen we, dat geen Goddelijk getuigenis, hoe uitdrukkelijk ook, iets kan bewijzen of iets aan ons kan verzekeren, tenzij dat het bekrachtigd wordt door onze eigen gevoelens. Echter, als God iets heeft gezegd, moet dit waar zijn, óók al wordt het niet door onze gevoelens en ons redeneren bevestigd.

Over dit onderwerp is nog meer te zeggen. Deze gevoelens, waarvan men zo afhankelijk is en waar men zo verlangend naar uitkijkt, zijn slechts de vruchten van vergeving. En deze vruchten ontstaan pas zodra men vaststelt vergeving ontvangen te hebben. Wij daarentegen maken juist de zekerheid en de bewustheid van de vergeving afhankelijk van de sterkte van genoemde gevoelens. We kunnen de vrucht niet zonder de wortel bezitten. Wij kunnen niet dergelijke gevoelens hebben, voordat we tot de conclusie zijn gekomen dat wij vergeving hebben ontvangen en mogen rusten op Gods Woord, door ons gelooft. Vergeving, omdat we eenvoudig het getuigenis hebben gelooft, die God ons van Zijn Zoon heeft gegeven. Vergeving, niet omdat wij vóelen, maar omdat we gelóven.

Te zeggen dat we geloven, maar niet te weten of we gerechtvaardigd zijn, betekent dat we óf het rechtvaardigend woord van de Middelaar óf het getuigenis van God minachten.²

Maar sommigen zullen zeggen: ‘Het is niet het gevoel waar ik op wacht. Het is het werk van de Geest. En totdat ik mij bewust ben van het werk van de Geest, kan ik niet de conclusie trekken, dat mijn zonden vergeven zijn.’ Dit is alleen maar een nog mooier lijkende en subtielere vorm van dezelfde dwaling.

De Geest draagt geen getuigenis uit van het goede dat in ons is, maar van de uitnemendheid die er in Christus is. Die uitnemendheid, die door ons geloofd moet worden. Het werk van de Geest (hoewel absoluut noodzakelijk) komt niet in de plaats van het getuigenis. God heeft nergens gezegd: ‘U moet uw rechtvaardiging geloven door te vertrouwen op het inwendig werk van de Heilige Geest en niet door te vertrouwen op Mijn getuigenis’. God zegt: ‘Hij die gelooft, heeft het eeuwige Leven’. En het werk van de Geest is niet bedoeld om dit af te zwakken of dit woord ijdel te maken.

Het doel van het werk van de Geest is niet om ons in staat te stellen in ons eigen geloof te geloven. Het is ook niet bedoeld om in onszelf een gevoel teweeg te brengen, waarop we moeten rusten en waarmee we onszelf tevreden zouden kunnen stellen dat we gerechtvaardigd zijn. Geloof in onze eigen gevoelens is niet het resultaat van de kracht van de Geest in ons.

Het werk van de Geest was net zo nodig in de dagen van het Oude Testament als nu. De Heilige Geest onderwees de Jood die een brandoffer of een vredesoffer bracht niet om hem te doen geloven in de deugd of doeltreffendheid van zijn eigen handeling in het brengen van het offer. De Geest wilde dat hij zou geloven in de uitnemendheid van het offer zelf. Hij leidde de gedachten van de aanbedende Israëliet tot het altaar en het bloed en het vuur. Hij werd niet tot zijn eigen gevoelens, noch tot de gerechtigheid van zijn eigen handeling geleid, als hij zijn hand op de kop van het slachtoffer legde. De vraag die in het hoofd van een Jood zou opkomen, die bij het altaar stond, moest dus niet zijn: ‘Heb ik mijn handen wel op de juiste wijze op het hoofd van de os gelegd?’, maar ‘Was de os zonder onvolkomenheid en waren dit het verordeneerde altaar en bloed?’ En voor dit alles had hij het getuigenis van de priester zelf (ter bevestiging), hetgeen genoeg was.

Wanneer hij de os voor het brandoffer tot de deur van de tabernakel had gebracht, wanneer hij zijn hand op de kop had gelegd, wanneer de priester het offerdier had aangenomen, wanneer hij het zag geslacht worden en het bloed gesprekeld, wat kon hij dan meer wensen voor het geruststellen van zijn geweten? De onvolkomenheid van zijn eigen handeling in het brengen, of in het opleggen van zijn handen werd geheel weggenomen door de volkomenheid van het offer zelf. En waarom zou hij zichzelf pijnigen met vragen over zichzelf, die hij niet kon beantwoorden, wanneer de grote vraag, waar alles vanaf hing, reeds door de priester was beantwoord in het aannemen van het offer dat hij had gebracht?

² In de originele preek gaat Bonar op dit onderwerp nog verder door. Omdat dit een erg moeilijk gedeelte is, heeft het bestuur van Stichting De Tabernakel besloten om de betreffende alinea van zes regels niet te vertalen. Degenen die geïnteresseerd zijn in de bewuste passage (origineel, pag. 111 onderaan), kunnen onze website raadplegen.

Wanneer dit allemaal geldt voor de symbolische offers, die alle schaduwachtig en onvolkomen waren, hoeveel te meer geldt het voor het Enige volkomen offer, Wiens oneindige voldoening alles in ons bedekt, wat onvolkomen is of onvoldoende. In onze persoonlijkheden, in ons geloof, in onze liefde, in onze gevoelens in onze toenadering tot God!

Als wij onze hand op het hoofd van het Lam leggen, en daarbij tot God zeggen: ‘Laat dit Lam in mijn plaats staan en laat mij worden ontvangen op grond van de kostbaarheid, die Gij in het Lam ziet, en Heere zie niet de verdorvenheid aan, die Gij ziet in mij?’ Dan is de plaatsvervanging onmiddellijk werkelijkheid.

De verwisseling tussen ons en de Offerande voor ons, is tot stand gebracht. Wij zijn in Hem aangenomen. God handelt voortaan met ons volgens hetgeen Hij in Hem ziet, en niet volgens hetgeen Hij in ons ziet.

Wij zijn “in Hem volmaakt” (Kol. 2:10). Wij zijn “in Hem gevonden” (Fil. 3:9). ‘Van Hem bevonden in vrede’ (2 Petr. 3:14). Het Vredesoffer heeft Zijn werk gedaan en wij zijn met God verzoend door Jezus Christus, onze Heere. In de geur van dat offer zijn wij begrepen, zodat wij zijn geworden wat het vredesoffer was: ‘een liefelijke reuk tot God, een liefelijke reuk van rust’ (Lev. 3:5).

Onze aangenaamheid is de aangenaamheid van dat Offer. Zijn zoetheid is onze zoetheid. God ziet op ons, zoals Hij op Hem ziet in Wie Hij Zijn welbehagen heeft. Dus verwisselen wij ongerechtigheid voor gerechtigheid, onvolmaaktheid voor volmaaktheid, onwaardigheid voor waardigheid. God verheugt Zich in ons, omdat we worden gerepresenteerd door Hem in Wie Zijn ziel Zich verheugt.

‘Vrede met God door onze Heere Jezus Christus’, is nog steeds de boodschap van God tot de mensen. Hij biedt ons in het volbrachte werk aan het Kruis onmiddellijke vriendschap met Hem aan. Het verwerpen van de vrede levert ellendigheid op naast toekomstige ondergang. Onenigheid met God sluit geluk (nee, de mogelijkheid van geluk) uit van de ziel. Zelfs hier op aarde. En eeuwige twist met God maakt het voor ons onmogelijk, in het hiernamaals gelukkig te zijn, zelfs als er geen straf of wee zou zijn.

De loop der eeuwen heeft de vrede of de boodschap niet veranderd en ook het volbrachte werk niet, waarop deze rusten. De Rots der Eeuwen verandert of verbreekt niet. Door de eeuwen van de geschiedenis van de mens heen, boven al het gerumoer van oorlog en politiek, van ten val gebrachte tronen en verbroken regeringshuizen wordt de boodschap nog steeds van de lippen van de God van vrede gehoord, van Hem Die vrede afkondigt. God Zelf staat voor de miljoenen van de aarde en in het midden van hun genoegens en godslasteringen, en smeekt de mensen met ernstige stem en uitgestrekte handen om met Hemzelf te worden verzoend. Het is nog het aangename jaar van de Heere. Hoe spoedig kan de dag van de wraak komen. We weten het niet. De komst van de Heere nadert snel!

Amen.